

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των άρχαιοτάτων.

Έτος χίλια όκτακόσια κι' έννεήκοντα έπτά,
παταράκα Στρατοπέδιον και πλημμύρ' από λεπτά.

Τετάρτη του Μαΐου κι' εικοστή
και πρόδικαιος των Άγγλων δεσπότη.

Πάντος πεντακόσια κι' έννεήντα ένα,
ζέστη, μούχλα, σάχλα, κι' όλα σιχαμένα.

Μιά γιορτή λατρευτή.

Χαίρει κόσμος μεγάλος και λαός με καρδιά
στη γιορτή του Σμολένσκη, στο Σμολένσκη τη σκόλη,
και γι' αυτόν άλλαζ'ουν του Στρατού τ'α παιδιά,
που κοντά του των Τούρκων δεν τ'άτρομαζε βόλι.

Κι' αν γυριζ' ή Πατρίδα ξεμαλλιάρα με βόγγους
στα βουνά και στους λόγγους,
για τιμή 'στην 'ντροπή της και 'στον πόνο βοτάνι
τό πανέροιο παιδί της, ό Σμολένσκη της φθάνει.

Φαδουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Σίρεις πώς ή Βασιίσκα των Άγγλων ή κλεινή,
κυρούλα μας τρανή,
ήφίτος άπεράσεις να κάμ' Ίουβιλίον
και λίν πώς άντιπρόσωποι θα πάνε Βασιλείων.
Άλλ' όμως δεν έξήσασε κι' έμας τους συγγενείς,
που τās μεγάλας νίκας μας δεν έδριψε κανείς,
και μίσα 'στα τραγμάτα των τελευταίων εκείνων,
που τώρα τον Ίουνιον θα γίνουν 'στο Λονδίον,
πνάνει και γράφει μιά γραφή
μ' ευγένεια κι' άνατροφή
να πάη κι' ό Διάδοχος του Ξακουστού μας Θρόνου
και 'στη μαμμίτα μας να πη ενά ζήσης και του χρόνου».
Και τούτο τό διαβήμα της κραταιάς 'Ανάσσης
ές τās παρούσας μέλλισα του κράτους περιστάσεις
και πάλιν τās 'Ελληνικάς έξήψε φαντασίας
κι' ως γεγονός νομίζεται μεγάλη σημασίας.
Κι' ένα σπουδαίον πρόσωπον, πούχει σπουδαίας σχέσεις,
προχθές τό βράδυ μούλεγε 'στ' αυτό μου τό και τό,
πως βιλτιούτ' ήκαισθητός ή των πραγμάτων θέσις
και κέτι μέγα θα συμβή και κάο δυνατό.

Κι' ένας άλλος διπλωμάτης
ευγένειας λεπτοτάτης,
όπου δεν του φέυγει νέα,

μούλεγε «μόν σήρ άμι.
'πηρε όρομο σάν και πρώτα
της 'Ελλάδος ή τιμή.»

Κι' ένας τρίτος, Περικλίτο,
μή της ώρας στιβαλίτο
μ' ιδιόβειως 'ευνωός
πώς δεν είναι παίζει γίλα
τό τοιούτον γεγονός,
και θα γίν' ειρήνη τρέλλα.

Κι' άλλος τέταρτος επίσης
σάν τους άλλους κάμ ήλ φθ,
μή μεγάλας διαχύσεις
μούπε τούτο τό κρυφθ,
πώς αν γίνη, καθός λίνε,
τό ταξίδι του Λονδίου,
ίσως πάρωμα, καυμένε,
τήν γραμμήν του Βερολίου.

Και καθών τοιούτους θούλλους
από πρόσωπα 'ψηλά,
έπλα τότε προς τους φίλους
πώς τήν έχομα καλά,
κι' ήκει πούδνα με βία του σπητιού μου τ'α μπασούλα
και θα τούκοκα κομπόυσε
πριν ιδώ Νιζάμη μούρη,

